

Tredje påsksöndagen 2023

Under hela påsktiden, hela femtio dagar i rad, ser kyrkan fram mot Pingsten. Vi behöver alla den helige Ande för att ta till oss hela vidden i påskens budskap. Vi vet redan att Jesus har uppstått från de döda, det faktum som är centrum i vår kristna tro. Utan denna tro finns ingen kristendom, ingen kyrka, inget hopp på evigt liv. Men vi behöver alla den helige Andes hjälp för att stärkas i vår tro på den uppståndne Kristus och vad det betyder för vårt personliga liv och för hela världens liv och framtid. I vår tid som är så präglad av en sekulär och icke-troende atmosfär fattas ofta hoppet. Så många människor riskerar att fastna i hopplöshet och meningslöshet. Varför lever vi? Vi skall ju ändå dö – så resonerar man, men vi som tillhör Kristus vet att vi blivit befriade från detta ”meningslösa liv” (jfr 1 Pet 1:18). som så många fastnat i. Som kristna har vi den stora och underbara uppgiften att försöka förklara för människor omkring oss att Jesus har uppstått från de döda för att ge oss möjlighet att få dela hans eviga liv. Redan nu kan vi ta ut något av detta eviga liv i Guds fulla glädje och kärlek i förväg. Därför behöver vi den helige Andes ljus och ledning för att redan nu börja leva i den uppståndne Jesu närhet och ledas av den tro, det hopp och den kärlek som han vill ge oss.

Konfirmationens sakrament ger oss Andens gåvor, som får oss att växa ut ur vår instängdhet i vår egen själviska lilla puppa. Anden vill vidga vår horisont så att vi ser på allt med Guds kärleksfulla ögon. Man brukar förklara trons gåva som att vi får se både på Gud och på allt som finns till med hans ögon. Vi får använda oss av hans kärlek både för att älska honom och vår nästa – och i sista hand också oss själva – för att vi i vår ”tro också kan hoppas på Gud” (1 Pet 1:21). När vi blir hemmastadda i denna kärleksfulla atmosfär förändras allt. Anden vill just hjälpa oss att förstå att vi ständigt är föremål för Guds oändliga kärlek. Vi är oändligt viktiga i hans ögon. Vi får en oändligt viktig livsuppgift av honom. Just det ger oss hopp i livets alla omständigheter. Jesus har brutit den ondes makt. Synd och död har förlorat sitt förlamande grepp om vårt eget och hela mänsklighetens öde. Döden har inte längre sista ordet. Vägen till den eviga härligheten är öppen. Genom sakramenten får vi redan en försmak av det himmelska Jerusalem – också här i Linköping där vi nu firar den heliga mässan med konfirmation.

Vi blir inte bara konfirmerade för vår egen skull utan för att bli levande stenar i gemenskapen, i kyrkans familj. Vi är inte ensamma. Vi tillhör ett heligt folk på vandring. Vi kan bidra till denna helighet om vi förblir Jesus trogna. Men tyvärr kan vi också bidra till att kyrkan blir fläckad av synd och ondska, om vi inte längre vill gå i Jesu fotspår och göra det goda. Det är därför vi alltid behöver den helige Andes hjälp som inspirerar oss att göra det goda, säga det som är sant och kärleksfullt och tänka gott om de andra. Speciellt här i Sverige där vi katoliker är

så få, kommer vi att prägla hur omvärlden ser på vår kyrka. Bidrar vi med det som är gott eller tvärtom? Ibland är det viktigt att vi ställer oss denna fråga. Vill jag göra världen bättre eller sämre genom mitt liv hör på jorden? Vill jag förbereda mitt eviga liv så väl som möjligt eller väljer jag bort mitt eviga liv?

Dagens evangelium om lärjungarna som är på väg till Emmaus är faktiskt en beskrivning av vår vandring genom livet. Vart är vi på väg? Vad är målet för vår väg? Emmaus, det himmelska Jerusalem – eller ännu en semester på Västkusten eller Kap Verde? Det är viktigt att ha ett mål för vårt liv så att vi inte bara irrar omkring och söker allt slags tidsfördriv som bara vittnar om vår inre tomhet och leda. Visst kan vi ibland känna oss modlösa och uppgivna som lärjungarna på vägen till Emmaus. De hade ännu inte förstått att Jesus inte hade lämnat dem i sticket. De kände sig ensamma och besvikna. Det kan vi också göra, innan vi lär oss att upptäcka att Jesus, den uppståndne Herren är med oss på vår väg. Det är det som är den helige Andes stora uppgift i vårt liv: att övertyga oss i vårt allra innersta att Jesus går med oss varje steg vi tar, hur vi än känner det eller inte känner något alls. Det är min bön för er, kära konfirmander, att den helige Ande skall tända det ljus och den kärlekseld inom er, som hjälper er under hela ert liv att förstå att Jesus går med er genom livet. Vad som än händer är han med er, ofta fördold, försynt, osynlig för våra ögon, men helt uppenbar för vårt hjärta, om vi har den allra minsta lilla gnutta äkta kärlek till honom.

Det finns ett känt musikstycke som heter ”förklädd Gud”. Det passar bra för dagens evangelium – och för vårt eget liv. Det dröjde innan lärjungarna förstod att det var den uppståndne Jesus som gick med dem på vägen. Det kan dröja ett bra tag också för oss att upptäcka hans fördolda, men äkta närvaro. Jesus älskar att förklä sig för att överraska oss och få oss att söka honom ännu mer. Han har tusen och åter tusen sätt för att komma oss nära. Vi såg att lärjungarna kände igen honom genom två karakteristiska sätt för honom att uppenbara sig. Han utlade skrifterna och förklarade dem för sina lärjungar och han bröt brödet med dem. ”Då öppnades deras ögon, och de kände igen honom” (Luk 24:31).

Den heliga Skrift och eukaristin är överallt och alltid till för att visa oss hur nära Jesus har kommit och hur mycket han vill ge oss där. Där kan vi alltid komma honom nära. Där kan han alltid tala till det djupaste inom oss. ”Brann inte våra hjärtan när han talade till oss på vägen och utlade skrifterna för oss?” (Luk 24:32). Också vi kan få ett brinnande hjärta när vi öppnar oss för Jesus i hans ord och sakrament. Den helige Ande är just den brinnande kärlekslåga som kan sätta vårt hårda hjärta i brand och förändra oss från själviska, självupptagna och förkrympta varelser till det som vi egentligen är i Guds ögon, hans älskade barn kallade till helighet och ett evigt liv i hans närhet – en närhet som börjar här och nu, just idag.